

Vaques

Parlem-ne, doncs ja que tothom n'ha parlat durant algunes setmanes. Parlem de vaques ja que hem tingut vaques en cada noticiari, fluixes de cap i inestables de potes, vaques omplint fulls de diaris, amb cara d'innocència culpable, vaques com a última amenaça als humans i causa del pànic de l'any, perquè cada any o cada semestre cal un pànic que ens mantinga en forma. D'aquesta manera, amb un pànic idiota, la gent descansa d'haver d'ocupar-se de les pors habituals de la vida, que no és poc descansar. Per això va molt bé que apareguen senyoretes misteriosament mortes pels bairancs: crea una esgarripança agradable, perquè a la meua filla li *podria* passar, però és del tot segur que no li passarà. O que a uns pocs anglesos el cervell se'ls faça una esponja per haver menjat hamburgueses: també ens podria passar a nosaltres (a alguns no cal: el seu cervell ja és una esponja remullada), però no ens passarà perquè no ens pot passar, etcètera. Parlem de vaques. No de les vaques sagrades, que fins ara eren totes, ni de la vaca que riu, ni de la vaca cega o de la vaca de la mala llet (consultar Pere Quart). Ni tan sols de les vaques boges, pobres criatures de cinc o sis quintars, que han creat una crisi gravíssima en la indústria dels forns crematoris: no n'hi ha prou per reduir-les totes a cendra en alguns anys. No s'han tornat boges les vaques, digué el diputat britànic, s'ha tornat boja la gent. I tenia raó. Però una mostra de la bogeria de la gent són justament les vaques. No les boges: les sanes.

Vejam. Si vostès compten amb paciència o consulten els anuaris, descobriran que al planeta Terra hi ha aproximadament mil tres-cents milions de vaques, bous i vedells pasturant cada dia. Mil tres-cents milions de vaques i familiars vol dir una bèstia grossa per cada quatre persones censades, un bocí per cada quatre humans. Però els bovins tenen quatre estómacs, més grossos que els nostres, i per tant la seua capacitat conjunta de consumir aliments és considerablement superior a la de tota la humanitat. La humanitat i la bovinat, aquesta és la doble i gravíssima ocupació del planeta. De tal manera que la terra se la mengen

dues espècies de mamífers, una ruminant i l'altra no, i la ruminant és més mamífera que l'altra, deixant a banda l'espècie, que sempre és discutible. Una vaca frisona arriba a produir 9.000 litres l'any (de llet), i per això cal que el mame llam entre les potes li arribe fins a terra. Hem produït una gran varietat de monstres, volent aprofitar a gust nostre els animals, i aquests que hem multiplicat i "millorat" per beure llet i menjar bistec acabaran devorant-nos a nosaltres. No hi ha bèstia més boja que la bèstia humana: és l'única que multiplica i perfecciona el seu competidor.

Perquè la qüestió és aquesta: o limitem la població bovina, o anem tots plegats cap al desastre. Poca broma: 1.300 milions de vaques emeten contínuament a l'atmosfera quantitats ingents de gas metà que contribueixen com cap altra espècie vivent a l'escalfament i empudegament dels aires del planeta, i més de 5.000 milions de potes erosionen la capa de la terra, i els fems i els pixums de tantíssima bèstia arribarà un punt que saturaran la capacitat d'absorció de regions senceres. Això encara no és res: si vostès mengen pollastre, es poden consolar pensant que només calien tres quilos de pinso per fer un quilo de carn del volàtil, però si mengen bistec o hamburguesa, recorden que han calgut setze quilos d'aliment vegetal per fer-ne un de carn. Setze quilos per un: aquesta és la infinita bogeria dels humans. Quan n'èrem pocs, i les pastures moltes, segurament ens ho podíem permetre. Ara ja no: ja no en aquestes magnituds.

Hem creat el nostre més gran competidor pels recursos agraris: ens el mengem, i ell es menja els recursos. Llavors arrasem la selva amazònica (més que per tallar arbres, per criar vaques que en pocs anys erosionen la terra), dediquem milions d'hectàrees de regadius a produir dacsa i farratges, més i altres insensateses universals que tenen com a producte el rosbif, l'hamburguesa i la llet semidescremada. O milions de tones de mantega refrigerada als magatzems de la Unió Europea. Una glòria del progrés i de la política agrària. Un èxit definitiu de la racionalitat humana, una culminació incomparable de la història. Qui parla de vaques boges. ■

JOAN F. MIRA

"Hem produït una gran varietat de monstres, volent aprofitar a gust nostre els animals, i aquests que hem multiplicat i 'millorat' per beure llet i menjar bistec acabaran devorant-nos a nosaltres. No hi ha bèstia més boja que la bèstia humana."